

Možda ipak postoje

Bože, o bože, molim te da to nije istina!

Žarko je vapila klečeći na koljenima u katedrali.

Netko joj je rekao da je molitva u tišini, na hladnome betonu velike crkve, bez ljudi, djelotvornija.

Kako se osjeća ta djelotvornost?

Ma sve je to sranje.

Doista, bože, pa zar sam to zaslužila?

Suze su klizile i osim njihove slanoće i vlažnosti kad bi dodirnule usne, ništa drugo nije osjećala. Ništa drugo, osim preplavljujuće boli.

Nije spremna umrijeti.

Pa zašto joj je taj jebeni doktor, koji misli da je car, koji misli da je Bog, zašto joj je rekao da bi trebala biti sretna.

Jer je ona jedina živa od desetero pacijenata s istom dijagnozom koja im je postavljena u isto vrijeme kad i njoj.

Jer joj je gliom ponovno narastao i jer nakon druge operacije treba novu kemoterapiju.

A i prva je bila odurna, povraćala je danima, nije mogla ustati iz kreveta od vrtoglavice, osjećala se kao truli komad panja.

I sad joj ta veličina od doktora priopćava kako treba biti sretna što je još uopće živa.

Kad bolje promisli, možda je i on samo očajan što radi jebeno glup posao, što liječi, ma kako liječi, što se pravi da liječi ljude u kojima vrlo jasno vidi sutrašnje mrtvace.

Sad joj ga je malo i žao.

Vikala je da ne želi kemoterapiju.

Kao da joj on može ponuditi nešto bolje.

Pomislila je kako bi ga najradije ispljuskala - ubijte glasnika.

Nije to napravila, ali je zato razbila svih šest šalica, zajedno sa tanjurićima. Kao slučajno je zapela o poslužavnik.

Kakav je to bio ugodan trzaj, kako je uživala gledajući padanje i koliko je zvuk lomljave umirivao nešto u njenoj nutrini.

Ali kratko. Prekratko.

Onda je plakala. Dugo, bolno i nešto se pomaknulo, otopilo, otišlo sa suzama.

Ali ni to nije trajalo dugo.

Sada je ovdje na koljenima, nepodnošljivo svjesna nemoći.

Ne želi umrijeti, nije spremna, nije proživjela još toliko toga.

Glupo je pitati se „Zašto ja?“ Ipak, pita se.

Nemoć...

Razdirajuća, preplavljujuća, sveprodiruća, svemoćna.

Baš zgodno, svemoćna nemoć i svemogući Bog.

Podiže se polako, osjeća da se nešto dogodilo.

Nešto se promijenilo.

Ne, nije čudesno ozdravila, ali sa sigurnošću koju osjeća cijela njena nutrina shvatila je da postoji netko kome može ostaviti svoju nemoć. Onome koji je pobijedio sve, pa i nju.

Treba imati samo vjeru barem poput zrna goruščice, govorio bi njezin župnik.

I dalje zna da ne želi umrijeti, nerado ide s ovoga svijeta, ali toliko puta do sada svjedočila je da Bog zna što čini. Istina, uvijek do sada, radilo se o tuđim životima.

Sada je njena vjera na kušnji i njena vjera pobjeđuje.

Odlučuje živjeti dan po dan.

Nije joj preostalo još mnogo dana, ali ovi koji su joj preostali bit će proživljeni u punoći i zahvalnosti.

Bolje od toga ne znaju ni anđeli.

Smiješi se na izlasku iz crkve.

Smiješi se iako ne zna baš točno kome. Je li to uopće i važno?

Pred crkvom je djevojčica. Ima dvije, možda tri godine. Dotrčala je do nje, zastala i doviknula gospođi koja žuri za njom „ Bako, kako lijepa teta!“

I dalje joj je osmijeh na licu, bez riječi.

Možda ipak postoje anđeli...

Vesna Oršulić, Nova Gradiška